

D ako deň, ktorý mohol niečo zmeniť

Trinásty marec bol normálny deň. Nie normálny ako stav, normálny ako slovo – otrepaný, neurčitý, nezaujímavý, osempísmenový.

V tento nekreatívny deň vstala Summer o osem pätnásť z dôvodu obávanéj návštevy jej sexy zubára v stredných rokoch. Prečesala si vlasy a presne desať minút strávila pri rozhodovaní, čo je „veľa bodiek“ a čo stále spadá do normy. Na raňajky si spravila milkshake s kávovou príchuťou a obula si o číslo menšie baleríny.

O kilometer a pol ďalej vzdušnou čiarou a o hodinu skôr sa zobudil Finn s otrasným hniezdom na hlave a zaschnutými slinami na vankúši, o ktorých pôvode nechcel vedieť nič konkrétne. Na zoznam „dôsledky dneška“ si s kefkou v ústach pripísal: dvojité návštevy čistiarne, a na zhoršenie nálady si o päť minút na pyžame našiel flák od pasty. Na raňajky zjedol polovicu jablka pred tým, ako v druhej našiel červíka a zabudol vysypať kôš.

N ako narkotikum

Bežala som za autobusom, z ktorého sa na mňa usmievala pomaly sa vzdalujúca hlava niekoho s príliš vybielenými zubami.

„Netvárate sa, že ma nevidíte!“ zakričala som. Postaršia pani na zastávke odlepila pohľad od novín a premerala si ma pohľadom, akoby hľadala cedulku s adresou, na ktorú ma môže poslať preč.

Nejdem tam! rozhodla som sa náhle vo svojej hlave a šťastne sa usmiala. Nebolo to vôbec tým, že som hľadala akúkoľvek zámienku, vďaka ktorej by som sa tej nepríjemnej návšteve vyhla. Zámienky sú zapeklité veci, hľadajú sa veľmi zložito, hlavne tie racionálne. Ja som skĺzla už do úrovne znamení a osudu. A bolo mi to trápne, skoro rovnako, ako sa znova stretnúť s doktorom Brawncom. Bol to prvý nešťastník, ktorý otestoval, ako veľmi mi nesadnú upokojujúce lieky. Doteraz to mám pred očami.

„Cítite to?“ spýtal sa ma a jeho hlas bol hlbší ako zvyčajne.

„Čo presne?“ Môj hlas znel trochu vzdialene a príliš piskľavo. Zasmial sa a ja som tupo hľadela na jeho neodolateľný úsmev. Hocikto, pri kom môžete robiť podobne trápne veci, akože naňho povinne ceríte zuby, navštevujete ho so soplami v nose, alebo vás môže potenciálne vidieť v pyžame, by nemal vyzerať dobre. Teda žiaden pekný doktor, opravár, preistotu ani hasič a v žiadnom prípade zubár.

„Som rád, že ste už pokojnejšia.“ Usmial sa zas a môj omámený mozog začínal rozmýšľať, či to nerobí príčasto, či mi naozaj nesrdí z úst, aj keď som to kontrolovala a či so mnou náhodou neflirtuje. Posledná možnosť najviac svedčila o oťapenosti mojej inteligencie. Ako odpoveď som sa naňho len usmiala a dúfala, že sa mi neusmieva len nezrecitlivená časť úst. Zbytočne.

„Uvoľnite sa, prosím, a otvorte ústa.“ Postavil sa nado mňa a ja som sa mu naozaj snažila vyhovieť, ale bola som príliš roztopená pod jeho pohľadom. Akoby to chápal, jemne ma chytil za bradu a posunul mi sánku. Mal také hebké prsty... presne táto myšlienka mi ako jedna

z mála utkvela svojou primitívnosťou v hlave. Strčil mi do ústnej dutiny to maličké zrkadielko a stále sa tak usmieval, a ja som ja tiež usmievala tým psím úsmevom na pol úst, až som mu z toho celého zahryzla do palca.

„Nečakáte na tento spoj?“ prehovorila na mňa pani s novinami a prerušila moje spomínanie.

„Ou, čo prosím?“

„Tento tiež ide na Laker street ako ten, na ktorý ste utekali.“

Ak sa už raz začnete zaoberať znameniami a osudom, nemôžete len tak prestať. A treba to brať pozitívne. Môj zubár si o mne už asi nemôže myslieť nič horšie.

O ako ochota

Batoh bol ťažší ako obvykle. Okrem notebooku som tam niesol obliečku z vankúša, pyžamové nohavice a košeľu, ktorá páchla po zvratkoch. Nezdalo sa mi, že som si niečo s havajskými kvetmi žltó-červenej farby niekedy kúpil, ale ležala pod vankúšom, preukázateľne bola chlupatá a žiaden iný chlap ako ja sa v mojej posteli nenachádzal zhruba pol roka.

„Čau, Finn!“ pozdravil ma kolega.

„Ty... odkedy sedíš tu?“ spýtal som sa ho a znova prepočítaval stoly. Stále mi to nevychádzalo.

„Odkedy má Fred novú sekretárku.“ veľavýznamne nadvihol obočie a švihol pohľadom napravo ku oknu. Ani som nechcel, ale automaticky som sa tam pozrel, takže mi ušlo jeho naznačovanie akýchsi oblých tvarov rukami.

„Aha.“ Otočil som sa späť naňho a sadol si za stôl vedľa. Bol som zvyknutý, že mám cez uličku Mattyho, ale v konečnom dôsledku mi to bolo jedno. Vlastne mi to vyhovovalo pri mojich dnešných plánoch o predĺžení obedňajšej prestávky. Matty mal manželku, psa, deti a v neposlednom rade aj dom na hypotéku a staré auto – nebol už typ, ktorý by sa vzrušoval pre chudú ryšovovlásku v krátkej sukni, ktorá pri pracovaní s kopírkou príliš vystrkovala zadok. Buď som bol divný, alebo len prídlho ignoroval nulovú interakciu so ženským pohlavím, ale prvé, čo ma pri pohľade na ňu napadlo, bolo, že môj zadok by som do takej polohy dať nedokázal.

Zapol som počítač a kým sa načítal antivírus, premiestňoval som ikony do tvaru nepodareného smajlíka.

„Ahoj, mohol by si mi, prosím ťa, pomôcť?“ ozve sa mi za uchom a zložku „magor šéf“, ktorá tiež isto nie je moja, pustím skôr, ako som chcel. Smajlík má pod okom magora šéfa a ja pred sebou novú sekretárku s milým úsmevom. Už nie tak milý je pohľad, ktorý mi je venovaný od vedľajšieho stola, ale i tak jej prikývnem hlavou.

„Na tej kopírke je toľko tlačidiel a vôbec sa v tom nevyznám...“ Zasmeje sa sama na sebe a vedie ma preč od môjho pracoviska aj batohu plného špinavej bielizne.

R ako rebeli

Ako som prineskoro zistila, autobus síce ide ku môjmu doktorovi, avšak jeho cesta trvá hodinu a je plný rodiniek a mladých či starých párov, ktorý si chcú užiť jazdu po meste.

„Napravo môžete vidieť pekárňu, ktorá bola založená už v roku 1895 prisťahovaleckou rodinou z Chicaga. Je to jedna z mnohých historických budov v našom meste a ich bagely môžem len a len odporučiť,“ ozve sa vodič do mikrofónu a všetci sa natlačia na pravú stranu. Naľavo zostanem len ja a môj spolusediaci uprene hľadiaci nikam.

„Ak chceš...“ navrhnem mu, že ho pustím na druhú stranu k obdivovateľom bagelov a iných nechutne znejúcich názvov pečiva. „Nie, ja mám alergiu.“ odpovie a ani sa na mňa nepozrie.

Trochu prekvapená sa začnem

jemne mračiť a rozmýšľam, čo tým myslel. Po chvíli uvažovania usúdím, že bude najlepšie sa ho spýtať.

„Na čo alergiu?“

„Na ľudí, otravných ľudí a pšenicu.“ Na chvíľu sa na mňa pozrie a potom sa obráti k oknu. Prezriem si jeho bordové tričko s obrázkom zúrivého buldoga, čierne rifle s dierou na kolene, okopané tenisky a tiež sa otočím inam.

„Asi desať metrov od pekárne sa nachádza rodný dom nášho slávneho rodáka...“

Povzdychnem si a mám chuť si zapchať uši a nahlas spievať lalala. Podľa prieskumov menej ako polovica ľudí pozná väčšinu turisticky zaujímavých miest vo svojom rodnom meste a ja som celkom chápala prečo. Bolo otravné počúvať, že niečo, čo sa mi zdá celkom obyčajné a bežné, môže byť niečím zaujímavé.

„Ja som alergická na arašidy a rodinné oslavy.“ Spolusediaci sa na mňa opäť otočia, aj keď som v to až tak veľmi nedúfala. Tiež si ma premeria a ja rozmýšľam, čo si o mne môže myslieť. Že mi nejde ofina, ktorej by prospelo skrátenie, že nejaká bodka na sukni áčkového strihu je škvrna od očnej linky, ktorú som si, mimochodom, asi dala trochu nakrivo? Alebo že sa mu zo mňa chce poriadne kýchnuť?

„Rodinné výlety sú horšie.“ Kývne hlavou ku mužovi s ľadvinkou na pivnom bruchu a žene v úplne zbytočnej šiltovke vzhľadom na to, že je v autobuse a vonku je navyše aj zamračené. „Chápem, tiež to mám s rodinou tak, že oni sú napravo, zatiaľ čo ja sedím s niekym neznámym vľavo.“

„Za vznikom tohto rozľahlého parku...“ prevrátila som otrávene očami a pozrela na hodiny.

„Chceš?“ spýtal sa ma spolusediaci núkajúc mi slúchadlá. Bez väčšieho váhania som si obe strčila do uší a spokojne sa zahniezdila na sedačke sledujúc akúsi ryšavku s dokonale nafúkaným účesom a výstrihom po kolená za oknom kancelárie, ktorá zrejme nepatrila k mestským zaujímavostiam.

M ako mŕtvica

„Finn?“

„ČO?!“ zakričal som na celú kanceláriu a všade zavládlo úplne ticho. Všetci sa na mňa trochu ustráchané pozerali spoza svojich monitorov.

„Prepáč, Matty, čo si chcel?“

„Chápem, že máš trochu nervy, ale nie je až taká sprostá,“ povedal tak, aby ho nikto nepočul, boli sme stále na okraji záujmu celej kancelárie.

„Nie je taká sprostá?“ s dôrazom na každú slabiku som to po ňom zopakoval a pozeral naňho, či náhodou nie je taký sprostý on.

„No dobre, uznávam, ale mohol si sa na tom zabávať ako všetci ostatní.“ trochu sa zasmial a potľapkal ma po chrbte. Pravdou bolo, že sa smial on a kolegyne, ostatných zaujímali trochu iné veci. Nevýhoda jediného ženáča v práci - už nikdy tak celkom nedokáže pochopiť myslenie slobodných.

„Nechceš ísť po práci na pivo, nech to zapíšeš?“

„Radšej by som šiel rovno cez obed.“

„Je dvanásť tridsaťpäť, obedňajšia pauza dávno skončila...“ pozeral sa na mňa presne pohľadom, akým som ja pred pol hodinou sledoval novú sekretárku.

„To nemyslíš vážne!“ Vyskočil som zo stoličky, čo tentokrát vyvolalo menej prekvapenú reakciu okolia.

„Čo ťa to tak zobralo?“

„Ja som...“ zarazil som sa. Matty bol kamoš, ale tiež ten, ktorý nám podpisoval voľno, dovolenky a rozdával stravenky na obed. To všetko by bolo zrejme jedno, keby nebol tiež „ten poctivý“.

„Ty si?“

„Babka.“ príliš som sa nechal uniesť myšlienkami na to, že nemám inú obliečku na vankúš, ktorý raz ocikala susedova mačka a mám podozrenie, že sa to doteraz z neho poriadne nevypralo. Pomaly som sa ale upokojil a pokračoval v začatom: „Mala niečo ako infarkt a o hodinu končia v nemocnici návštevne hodiny. Chcel som ju ísť pozrieť.“ Rodina... Vedel som, že hrám na city.

„Vieš, čo? Pošlem ťa do mesta s nejakými papiermi a zatiaľ si tam skoč, fajn?“ znova ma priateľsky potľapkal po chrbte.

Asi o päť minút som vychádzal z kancelárie s batohom na chrbte a papiermi, ktoré som si ani neprezrel.

Á ako...

Finn išiel rýchlym krokom smerom k čistiarni za rohom. Po ceste nestretol nikoho, kto by ho upozornil na rozviazanú šnúрку na topánke a tiež nikoho, kto by mu oznámil, že zbytočne klamal priateľa. Nakoniec sa nad ním ale čosi zľutovalo. Pre ceduľku s nápisom: dnes zatvorené, ale nemal žiadne zľutovanie on. Pri otočke na odchod si všimol rozviazanú šnúрку a s nahnevanou tvárou ju v strede chodníka zaväzoval.

Summer po hodine počúvania rockovej hudby kráčala jemne ohluchnutá poloprázdnu ulicou, neobzerajúc sa za štrúdlou turistov, ktorá sa spolu s ňou vyvalila z autobusu. Rýchlo zahla za roh a s pohľadom ponad plece kontrolovala, či sa ich tým zbavila. Áno a nie. Áno, zbavila sa ich, nie, nevšimla si muža kľáčiceho na zemi. S prekvapenou tvárou padala na zem do stredu chodníka, robiac mu spoločnosť.

L ako lúpež

Skôr ako som sa mohla na niečo sťažovať, či si naplno uvedomiť bolesť, som si automaticky napravila sukňu tak, aby mi pod ňu nebolo vidno. A potom prišla bolesť na stehne, očko na pančuškách a ospravedlňovanie.

„Prepáčte, ja som si.. vás nevšimol. Ste v poriadku?“ zaskočene jachtal muž sediaci na zemi vedľa mňa.

„To je v poriadku. Ale nabudúce...“ Keďže som si ho všimla až teraz, keď prehovoril, nebola som si istá, ako som sa ocitla na zemi, ale cítila som, že v tom mal prsty práve on. Aj keby ma mal len mentálne zaklíňať.

Postavil sa skôr ako ja a natiahol ku mne ruku. Pred tým, ako som mu podala tú svoju, som sa ešte rozhliadla po zemi, ako keby som si chcela overiť, či ma udrží postojačky. Vyzerala bezpečne, ale viac ma zaujali papiere, ktoré sa mi povalovali pri nohe.

„To je vaše?“ pozrela som sa naňho zo zeme. Práve vykuklo slnko a jeho tvár bola celkom čierna od tieňa.

„To... myslím, že hej.“ Preplazila som sa ten kúsok tesne povedľa jeho nôh a pozbierala tých pár papierov.

„Tak nech sa páči, Matty.“ prečítala som meno nad najväčšou figúrkou, ktorá sa na obrázku držala za ruky s dvomi malými.

„Čo? Ja nie som Matty.“

„Ou, tak prepáčte, len som sa snažila vyzeráť inteligentne, keď som sa tu už tak rozčapila.“

Au! Zahryzla som si do jazyka o trochu viac ako bolo potrebné, ale hlavne trochu neskoro. Počula som, ako sa zasmial a prestala som sa venovať papierom.

„Aj keby ste zabudli názov hlavného mesta, dnes by sa vám to u mňa prepieklo.“ Mal na sebe vyblednutú čiernu mikinu, z ktorej vytrčal kúsok rovnakého trička, aké mal môj alergik v autobuse. Jednu zo šnúrok mal zaviazanú tak, že bolo len otázkou času, kedy sa mu rozviaže. V odraze výkladu čistiarne som videla, že vzadu na hlave mu celkom drasticky odstáva pár vlasov. Nemyslela som si, že o tom vie, a preto to bolo celkom vtipné.

„Náročný teda nie ste.“ pokračovala som vo vykaní, ktoré mi prišlo zbytočné.

„Mal som dnes obdobie, kedy som prestal veriť na ženskú inteligenciu, ešte sa z toho dostávam.“ Oči sa mi rozšírili a obočie vyletelo vyššie ako by malo.

„Tak potom si radšej užite čas osamote.“ otočila som sa mu chrbtom s bolestným výrazom kvôli rane na päte, ktorú mi urobili tie hlúpe topánky a nechala tam toho chlapa stáť v strede ulice. Keď je mu tam tak dobre...

N ako "no som tu zas, čau"

Nechcel som ju uraziť, ale nedala mi šancu sa ospravedlniť. A ako som mal vedieť, že je taká feministka, ozvalo sa odniekaľ moje ego. Dal som mu za pravdu.

Vrátil som sa do kancelárie na svoje miesto k počítaču, ktorý ticho fučal v režime spánku.

Vyzliekol som si mikinu, lebo sa celkom oteplilo. Možno to bola len ilúzia sprevádzajúca slnečné lúče, ktoré sa dnes objavili po prvýkrát. Pohol som myšou a obrazovka pomaly „začala chytať farbu“. Usmieval sa na mňa tensmajlík s krivým pohľadom, ale mne do smiechu nebolo. Ani do plaču, ani do ničoho. Oprel som sa na stoličke a myšlienkami sa nastavil na to, že konečne idem pracovať. Áno, konečne, bral som to skoro ako vykúpenie. „Už si tu. Ako bolo?“ Matty sa znova objavil pri mne a mal ten súcítny pohľad, ako keď ti zomrie pes.

„Celkom... v pohode. Nechcem o tom teraz hovoriť.“ Fakt som chcel mať pokoj od rozhovorov so sekretárkami, kolegami a nešikovnými okoloidúcimi.

„Chápem. Tak dobre.“ Už bol na odchode, keď sa na mňa znova otočil, „Inak, kde máš tie papiere, čo som ti dal?“

„Papiere...“ Rozhliadol som sa po stole, akoby som čakal, že tam budú niekde len tak ležať. Vlastne som to aj čakal, ale očakávania zostali nenaplnené.

„Myslel som, že sú to len nejaké zle vytlačené návrhy.“ Skôr, než stihol hocičo povedať, niekto silno zaklopal na okno vedľa môjho stola. Pozrel som sa von a stálo tam to dievča, ktoré som len pred chvíľou podkol a urazil. S prižmúrenými očami ma sledovala z ulice a potom zamávala rukou plnou papierov.

„To si ich len tak niekomu dal?“ spýtal sa Matty, ktorý ju sledoval spolu so mnou.

„Nie, ona... si ich len tak zobrala, prepáč.“ Prešiel som okolo neho vonku. Naozaj sa oteplilo a slnko sa nepríjemne odrážalo od lesklej plochy okien všade okolo.

„Ahoj, počuj, už ti nebudem vykať, prepáč, nechcela som ti ich zobrať ani nič, ale celkom som zabudla, že ich stále mám v ruke.“ Spustila na mňa rýchlo ešte pred tým, ako som bol celkom pri nej. Spod ofiny sa na mňa ospravedlňujúco dívala veľkými zelenohnedými očami. Na kolene mala roztrhnuté pančuchy a párkrát si v tých miestach potiahla bodkovanú sukňu o kúsok nižšie.

„To je v pohode. Ja som ťa zas nechcel uraziť tou poznámkou a tiež ti budem tykať.“ Nastalo chvíľu trápne ticho, keď sme si uvedomili, že nás cez okno sledujú kolegovia, zatiaľ čo sa na seba usmievame.

„Inak, tvoje deti pekne kreslia,“ povedala po chvíli a pozrela sa bokom.

„Nemám... aha.“ Pochopil som, keď som sa pozrel na papiere s detsky kostrbatými figúrkami Mattyho rodiny. „To je môjho šéfa. Ale hej, je to pekné.“

„Keby si niekedy chcel, viem kresliť podobne.“

„Finn.“

„Summer.“

„Teší ma.“

Y ako... také slovo nepoznám

Summer sa nakoniec, možno vďaka jej jednodňovej viere v osud a znamenia, vyhla obávanej návšteve svojho sexy zubára v stredných rokoch. Namiesto toho si dala skrútiť ofinu, lebo možno aj kvôli nej si vtedy roztrhla silonky, ku ktorým, našťastie, nemala nijaký zvláštny citový vzťah. Na večeru dojedla lasagne od včera a rozmýšľala, či jej zavolá.

Finnovu obľúbenú čistiareň zatvorili, takže bol nútený si z vlastnej lenivosti kúpiť práčku. Po príchode domov si rýchlo zaznačil do zoznamu „dôsledky dneška“: dobrá nálada a spálený nos a ešte chvíľu sa na prvý bod neprítomne usmieval. Obliečku na vankúš otočil z druhej strany a prežili spolu ďalšiu noc, tentokrát bez slín. Na večeru vypil pivo, prišiel na to, že košeľa patrí susedovi a spolu s ňou stratil Summerino číslo.

Trinásty marec bol celkom normálny deň, ktorý nikto nemá dôvod si pamätať. Aj Summer s Finnou naň zabudli, na ten jeden deň v roku, keď si boli súdení. Stretli sa ešte trikrát, ale tie dni už patrili iným. Napriek tomu sú to presne práve takéto dni, ktoré, keby sme si pamätali, usmievame sa možno častejšie.